

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobkyně: **T. T. B.**, narozená dne „X“, státní příslušnost: Vietnam,
trvale bytem „X“,
zastoupená Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2018, č. j. CPR-18380-5/ČJ-2017-930310-
V237,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 16. 7. 2018, č. j. CPR-18380-5/ČJ-2017-930310-V237, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 5. 2017, č. j. KRPU-97520-40/ČJ-2016-040026-SV, kterým bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a zároveň stanovena doba 1 roku, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek této doby byl určen v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, přičemž doba k jejímu vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Konečně bylo podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců vysloveno, že se na žalobkyni nevztahují důvody stanovené v ust. § 179 zákona o pobytu cizinců znemožňující mu vycestovat.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně předně namítla, že žalovanou stranou nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno v ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaná strana porušila i ust. § 50 odst. 3 správního řádu, když sice důkladně zjistila všechny rozhodné skutečnosti v neprospěch žalobkyně, ale jaksi opomněla zjišťovat skutečnosti i ve prospěch žalobkyně. Vedle toho žalovaná strana porušila i ust. § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, když nedbala, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, kterých se činnost správního orgánu dotýkala.
3. Žalobkyně trvá na tom, že její vyhoštění bylo vydáno v rozporu s ust. § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobkyně ve správním řízení opakovaně a konstantně tvrdí, že má na území EU dlouhodobý citový vztah obdobný vztahu rodinnému s občanem z Německa. Na žalobkyni tak mělo být nahlíženo ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců jako na rodinného příslušníka občana EU, v důsledku čehož rozhodnutí o správním vyhoštění nemohlo být vůbec vydáno. Žalovaná si tyto skutečnosti měla v rámci odvolacího řízení ověřit doplněním dokazování. Navíc je žalobkyně přesvědčena, že v jeho případě nedošlo k žádnému jejímu pochybení, na základě něhož by měla být vyhoštěna.
4. Dále žalobkyně vyjádřila přesvědčení o nepřiměřenosti a neadekvátnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to vzhledem k samotnému vyhoštění a jeho délce v porovnání s délkou nelegálního pobytu žalobkyně na území České republiky. Žalobou napadeným rozhodnutím došlo k porušení zásady proporcionality a právní jistoty, když žalobkyně plně spolupracovala se správními orgány, vypověděla pravdu o svém pobytu na území České republiky i okolnostech jejího zajištění a důvodech nelegálnosti svého pobytu. Žalobkyně si přitom nebyla vědoma svého nelegálního pobytu, což ostatně bylo důvodem pro zrušení předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně. Pokud bude žalobkyně vyhoštěna, tak jí to znemožní vrátit se na území EU ke svému partnerovi, občanu Německa a způsobí jí to i problémy v budoucím životě. Dle žalobkyně žalovaná strana měla smírně řešit celou záležitost a umožnit žalobkyni dobrovolné opuštění území České republiky, případně jinou formou ukončení pobytu. Dle žalobkyně žalovaná strana

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nedostatečně posoudila přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a života všech rodinných příslušníků ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Na podporu svého přesvědčení o nepřiměřenosti a neadekvátnosti žalobou napadeného rozhodnutí pak žalobkyně poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 39/2007-72, dále sp. zn. 1 As 38/2007 nebo sp. zn. 4 As 75/2006 či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 2. 1991, Series A, č. 193, věc: Boultif proti Švýcarsku, stížnost č. 54273/00, ECHR 2001-XI, a dále rozsudky Městského soudu v Praze, sp. zn. 10 Ca 138/2007 a sp. zn. 7 Ca 81/2007. Žalovaná strana přecenila intenzitu protiprávního jednání žalobkyně a ohroženého veřejného zájmu, když aktuální problém žalobkyně pramení jen z absence jejího pobytového oprávnění.

5. Vedle toho žalobkyně namítla, že zpochybňuje stanovisko OAMP Ministerstva vnitra, které se týká možnosti vycestování žalobkyně, když správní orgán tímto stanoviskem překračuje své oprávnění, pokud se vyjadřuje k otázce možného zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Navíc správní orgán hodnotil i postavení žalobkyně jako rodinného příslušníka občana EU, což je zcela předčasné a mimo jeho kompetenci.
6. Závěrem žalobkyně namítla, že správní vyhoštění jí bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna, třebaže žalovaná strana k tomu uvedla, že délka vyhoštění je uložena při samé spodní hranici. Takové konstatování žalobkyně nepovažuje za dostatečné s ohledem na svůj vztah, který žalobkyně plánuje se svým partnerem a který se správním vyhoštěním překazí.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná předložila soudu správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zcela odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobce v žalobě argumentoval totožným způsobem, jako ve správním řízení. Dle ní správní orgány nepochybily, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a právní zástupce žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy s takovým projednáním věci nevyjádřil svůj nesouhlas, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.
9. Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

10. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 4. 5. 2016 se ke správnímu orgánu I. stupně dostavila žalobkyně se žádostí o vydání potvrzení o oprávněnosti k pobytu k uzavření sňatku. K této žádosti předložila žalobkyně cestovní pas Vietnamu, přičemž následně bylo zjištěno, že neobsahuje žádné platné vízum či povolení k pobytu. Lustrací bylo zjištěno, že se žalobkyní bylo vedeno řízení o jejím správním vyhoštění z území členských států EU, které bylo na základě rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 8. 2015, č. j. 78 A 10/2015-32, v němž bylo vysloveno, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně je vůči ní nepřiměřené vzhledem k tehdy zjištěným skutkovým okolnostem případu, kdy soud přihlížel i k tomu, že nelegálního pobytu na území České republiky se žalobkyně dopustila prvně, zastaveno. Usnesení o zastavení řízení pak bylo správním orgánem I. stupně poznamenáno do spisu, přičemž tehdejší právní zástupce dne 9. 11. 2015 obdržel vyrozumění o zastavení daného řízení. Na základě těchto zjištění správní orgán I. stupně v předmětné věci uzavřel, že žalobkyně pobývá od 5. 11. 2015 do 4. 5. 2016 na území České republiky v rozporu se zákonem o pobytu cizinců.
12. Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 4. 5. 2016 bylo správním orgánem I. stupně proti žalobkyni zahájeno řízení o správním vyhoštění na základě skutečnosti, že pobývá na území České republiky bez povolení k pobytu.
13. V rámci tohoto řízení byl proveden výslech žalobkyně, při němž žalobkyně uvedla, že v České republice žalobkyně pobývá již od roku 2007, kdy jí bylo uděleno vízum za účelem sloučení její rodiny, za účelem podnikání zde pobývá od roku 2009. Žalobkyně byla přesvědčena, že na území České republiky může pobývat na základě potvrzení, které jí bylo vydáno cizineckou policií. Dále uvedla, že podávala žádost o dlouhodobý pobyt, ale k žádosti měla doložit nějaké dokumenty, o čemž nevěděla. Tehdy jí s žádostí pomáhal nějaký známý, který umí česky a který za ni vyplňoval žádost. Ona pak čekala na vyřízení žádosti, ovšem posléze se dozvěděla, že něco měla k žádosti doložit, ale to již bylo pozdě. Poté pobývala v České republice bez víza, v důsledku čehož s ní bylo v roce 2014 zahájeno řízení o jejím správním vyhoštění, kdy na základě uplatněných opravných prostředků nadále pobývala na území České republiky. Po celou dobu od zahájení řízení o jejím správním vyhoštění v roce 2014 se zdržovala u své sestry v Teplicích, ul. U Červeného kostela 76/18, a čekala zde na rozhodnutí. Dále žalobkyně uvedla, že si je vědoma toho, že jako cizinka je na území oprávněna pobývat s platným pobytem. Dne 6. 6. 2016 pak žalobkyně doručila správnímu orgánu I. stupně rozhodnutí o uznání smíru dobrovolného rozvodu manželství ze dne 3. 2. 2015 s prvním manželem žalobkyně, tj. panem D. T. N., nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, bez pobytu na území České republiky.
14. Dne 26. 7. 2016 přikročil správní orgán I. stupně v předmětné věci k vydání prvotního rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně, které ovšem žalovaná v rámci odvolacího řízení svým rozhodnutím ze dne 7. 3. 2017 zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Svůj postup žalovaná tehdy odůvodnila tím, že správní orgán I. stupně musí náležitě vyhodnotit partnerský vztah žalobkyně a jejího přítele z Německa, když správní orgán I. stupně v tomto směru dosud neučinil. V dalším řízení správní orgán I. stupně ohledně přítele žalobkyně z Německa zjistil, že muž se jmenuje Ch. P., nar. „X“, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

státní příslušník Německa, s nímž žalobkyně nežije ve společné domácnosti, navíc s ním udržuje sporadické osobní kontakty, přičemž k některým kontaktům, které tvrdila žalobkyně, prokazatelně nemohlo dojít, pro pobyt tohoto muže ve Věznici v Plötzensee. Řízení pak správní orgán I. stupně završil výše citovaným rozhodnutím ze dne 26. 5. 2017.

15. Dále z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalovaná před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí ve věci opatřila závazné stanovisko Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, ze dne 16. 5. 2018, č. j. MV-30504-2/OAM-2018, v němž bylo konstatováno, že vycestování žalobkyně nebrání žádné zákonné překážky ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Současně se ministerstvo ve vztahu k možnému vycestování vyjádřilo i k otázce partnerského vztahu žalobkyně s jejím přítelem z Německa. Na základě těchto skutečností pak žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí.
16. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce spočívající v tvrzeném nedostatečném zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů.
17. Dle ust. § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
18. Dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu vyplývá, že správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
19. Z citované právní úpravy plyne, že řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Současně je zde zdůrazněna i zásada objektivního a nestranného přístupu, podle níž je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti, jak ostatně dovodil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69 (dostupném na www.nssoud.cz).
20. V daném případě je však soud přesvědčen, že žalovaná strana postupovala v předmětné věci tak, aby zjistila všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně. Žalobkyni byla navíc dána možnost uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité, a mohla v tomto smyslu i předložit důkazy. Soud má za to, že žalovaná strana přihlížela ke konkrétním okolnostem tohoto případu. To, že zjištěné okolnosti žalovaná strana vyhodnotila v neprospěch žalobkyně, ještě neznamená, že tím porušila základní zásady správního řízení. K tvrzenému porušení ust. § 3 a ust. § 50 odst. 3 správního řádu v případě žalobkyně nedošlo. Žalovaná strana nepochybila, pokud nepřikročila k výsledku přítele žalobkyně, tj. Ch. P. (nebylo žalobkyní navíc ani namítáno), jelikož ten ve věci nebyl nijak aktivní, nijak se nesnažil o doložení intenzity svého vztahu se žalobkyní, natožpak narůstající intenzity, přestože správní řízení bylo vedeno nezvykle dlouhou dobu.
21. Žalovaná strana nikterak nepochybila, pokud uzavřela, že na žalobkyni nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nýbrž na občanku tzv. „třetí země“. Dle tohoto ustanovení totiž platí, že se za rodinného příslušníka občana EU považuje takový cizinec, který prokáže, že má s občanem EU trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

domácnosti, kdy při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohledňuje zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu. V daném případě přitom žalovaná strana zjistila, že žalobkyně realizuje svůj partnerský vztah se svým německým přítelem Ch. P., především v rámci internetového kontaktu a sporadického osobního kontaktu v rámci krátkodobých schůzek ve dvouměsíčních až tříměsíčních intervalech, což nelze považovat za intenzivní vztah, obdobný vztahu manželskému, tedy jaký je běžně mezi druhem a družkou, důsledku čehož není naplněna jedna ze zákonných podmínek pro naplnění dikce ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná navíc dále prokazatelně zjistila, že žalobkyně se svým přítelem nežije ve společné domácnosti, v důsledku čehož není naplněna další zákonná podmínka pro naplnění dikce ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Takto zjištěný partnerský vztah nelze vyhodnotit jako trvalý partnerský vztah žalobkyně s německým přítelem Ch. P., jenž by naplňoval dikci ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, v důsledku čehož by bylo možno na žalobkyni pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU. Z tohoto důvodu žalovaná strana nemohla porušit ust. § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jak neopodstatněně namítala žalobkyně.

22. Dále se soud k námitce žalobkyně zabýval přiměřeností dopadů napadených rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, a to zejména s ohledem na jí tvrzený partnerský vztah s přítelem z Německa, její rodinné vztahy, délku jejího pobytu na území České republiky, chování v rámci správního řízení či zdravotní stav, avšak rovněž i s přihlédnutím k závažnosti protiprávního jednání, kterého se dopustila, a to v podobě opětovného nelegálního pobytu.
23. Dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
24. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
25. V právě přezkoumávaném případě bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění pro naplnění ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců, které měla naplnit tím, že na území České republiky od 5. 11. 2015 do 4. 5. 2016 pobývala neoprávněně bez víza či platného oprávnění k pobytu. Uvedená skutečnost přitom musela být žalobkyni známa, když věděla, že pobývat na území České republiky může jen v době probíhajícího řízení o jejím správním vyhoštění. Již výše přitom soud uvedl, že vyrozumění o zastavení řízení o prvotním správním vyhoštění žalobkyně bylo jejím tehdejšímu právnímu zástupci doručeno dne 9. 11. 2015. Žalobkyně tak nemohla být v dobré víře, že svým pobytem po ukončení řízení o jejím prvotním správním vyhoštění se nedopustí protiprávního jednání v podobě nelegálního pobytu na území České republiky, když nedisponovala žádným platným vízem či povolením k pobytu. Právě uvedeným závěrům ostatně svědčí i fakt, že sama žalobkyně vypověděla, že dne 4. 5. 2016 se dostavila ke správnímu orgánu I. stupně, aby svoji pobytovou situaci aktivně řešila. Formální požadavky rozhodnutí o správním vyhoštění tedy byly nepochybně naplněny.
26. Jmenovaný právní předpis nicméně v ust. § 119a odst. 2 ve spojení s ust. § 174a odst. 1 stanoví správním orgánům povinnost zabývat se možnými dopady rozhodnutí o vyhoštění Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

do soukromého a rodinného života cizince. Při přezkumu tohoto zásahu je přitom podle soudní praxe Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, dostupný na www.nssoud.cz) nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura pak jednoznačně konstatuje, že v rámci správního vyhoštění se prostřednictvím principu proporcionality vyvažují zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, či rozsudek ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10).

27. V rámci hodnocení dopadů rozhodnutí musí soud zohledňovat zejména následující hlediska: 1. povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince), 2. délku pobytu cizince v hostitelském státě, 3. dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, 4. rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát, 5. imigrační historii dotčeného cizince (např. porušení imigračních pravidel v minulosti), 6. věk a zdravotní stav dotčeného cizince, 7. rodinnou situaci stěžovatele (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), 8. skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý, 9. počet dětí a jejich věk, 10. rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen. Všechna uvedená kritéria je pak třeba, jak bylo vysloveno např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 – 42, či rozsudku ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 – 41 (obou dostupných na www.nssoud.cz), a jak plyne i z judikatury ESLP, především z rozsudku velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, ve věci Üner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Potud tedy soud souhlasí s názorem, jenž žalobkyně vyslovila s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 39/2007 – 72, v žalobě, že případné zjištění nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do sféry cizince znamená pro správní orgány absolutní překážku ve věci správní vyhoštění vydat. V daném případě však shora uvedená kritéria správní orgány přezkoumávaly, nicméně k závěrům o nepřipustnosti vyhoštění nedospěly, proto obecně formulovaná námitka žalobkyně, že zásah do soukromého a rodinného života nehodnotily „*prakticky vůbec*“, je zcela nepřipadná.
28. Soud se ztotožnil se závěry žalované strany o tom, že správní vyhoštění žalobkyně na dobu jednoho roku nepředstavuje nepřiměřený a neadekvátní zásah do jejího rodinného a soukromého života. Při učinění tohoto závěru soud přihlížel k tomu, že v případě žalobkyně se nejedná o její první nelegální pobyt na území České republiky. Navíc žalobkyně si byla dobře vědoma své povinnosti disponovat příslušným pobytovým oprávněním k pobytu na území České republiky. Žalobkyně svým dalším neoprávněným pobytem na území České republiky vyjadřuje neochotu podrobit se jakémukoliv rozhodnutí spojenému s opuštěním území České republiky. Žalovaná strana správně uzavřela, že v případě žalobkyně nelze přikročit k variantě umožňující smírnější vyřešení celé záležitosti, když žalobkyni toto dobrodiní ze strany České republiky bylo již jednou dáno, a to skrze výše citovaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 8. 2015, č. j. 78 A 10/2015-32, na základě kterého žalobkyně měla možnost bez jakýchkoliv důsledků do budoucna vycestovat po zastavení řízení o jejím prvotním správním

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyhoštění. Žalobkyně však bez vážného a objektivního důvodu tohoto dobrodiní nevyužila a v České republice opět pobývala bez potřebného pobytového oprávnění.

29. Dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců se za pobyt cizince na území České republiky bez víza nebo bez platného oprávnění k pobytu uloží správní vyhoštění až na dobu 3 let.
30. Správní vyhoštění žalobkyně na dobu jednoho roku je přiměřeným opatřením vzhledem ke zjištěným skutkovým okolnostem případu, když správní vyhoštění bylo možno uložit až na tři roky, a tedy takto vymezená délka sankce se nachází při samé dolní hranici zákonné sazby. Nad rámec posuzovaného pak konstatuje, že pokud žalobkyně v žalobě uváděla, že v důsledku vyhoštění bude i v budoucnu trpět stigmatem, jež jí způsobí další problémy, soudu není zřejmé, z čeho tento svůj názor dovozuje. Pro jeho přezkum je nicméně podstatné, že žalobkyně žádné skutečnosti dokládající toto tvrzení neuvedla.
31. Soud tedy nikterak nezpochybňuje sociální dopady správního vyhoštění do rodinných vazeb žalobkyně a jejího vztahu k dalším osobám pobývajícím na území České republiky, popř. v Německu. Avšak v souvislosti s výše nastíněným komplexním posuzováním zájmů jednotlivce na pobyt v dané zemi s opačnými zájmy státu je soud toho názoru, že v nyní posuzované věci existují i další okolnosti, jež o intenzitě závažného zásahu nespovídají. Žalobkyně by měla mít na paměti, že práva vyplývající z čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv nelze považovat za absolutní, a jak již soud uváděl s odkazem na judikaturu ESLP, existuje zde prostor správních orgánů pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. V této souvislosti je tak nutno hodnotit nejen existenci a intenzitu rodinných vazeb a soukromého života cizince, ale např. i existenci nepřekonatelné překážky vzhledem k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, spočívající kupříkladu v nemožnosti rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu (srov. zejména rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 31. 1. 2006 ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99). Dále by žalobkyně měla mít na paměti, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07, dostupný na www.usoud.cz).
32. V souvislosti se vším, co bylo uvedeno, proto soud nehodnotí zásah správního vyhoštění v trvání jednoho roku do rodinného a soukromého života žalobkyně jako nepřiměřený, a proto neshledává tuto námitku důvodnou.
33. V návaznosti na právě uvedené soud neshledal rovněž jako opodstatněnou námitku žalobkyně o tom, že uloženou délku jejího správního vyhoštění nebyla žalovanou stranou přezkoumatelně zdůvodněna. Uloženou délkou jejího správního vyhoštění se správní orgán I. stupně pečlivě a detailně zabýval na straně 7 a 8 odůvodnění svého rozhodnutí a žalovaná tak učinila na straně 7 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůvodnění uložené délky správního vyhoštění žalobkyně, jak učinily správní orgány obou stupňů, soud považuje za dostatečné, když z jejich strany bylo argumentováno skutkovými okolnostmi případu a právní úpravou, která na případ žalobkyně dopadá.
34. Soud se dále zabýval posouzením námitky, jíž žalobkyně zpochybnila stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, týkajícího se možnosti jejího vycestování. Podle žalobkyně Odbor azylové a migrační politiky překročil své oprávnění a hodnotil i další skutečnosti, které mu nepřísluší – otázku zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

35. Dle ust. § 120a odst. 1 věty před středníkem zákona o pobytu cizinců je Policie České republiky v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle ust. § 119 a 120 povinna si vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda je vycestování cizince podle ust. § 179 možné.
36. Dle ust. § 179 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
37. Žalovaná strana si závazné stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 5. 2018, č. j. MV-30504-2/OAM-2018, vyžádala zcela legitimně před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, a to s ohledem na skutečnost, že od doby vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně uplynul téměř přesně jeden rok. V daném stanovisku ministerstvo sdělilo, že vycestování žalobkyně nebrání žádné zákonné překážky ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, když jí ve Vietnamské socialistické republice dle informací, které jsou ministerstvu známy z jeho úřední činnosti (a to včetně zpráv mezinárodních organizací), nehrozí trest smrti, mučení, nelidské či ponižující zacházení. Současně byly zohledněny i informace týkající se aktuální politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Z uvedeného plyne, že žalovaná strana dostala své zákonné povinnosti a před vydáním konečného rozhodnutí o správním vyhoštění se dotazem na příslušný orgán Ministerstva vnitra přesvědčil, že nuceným vycestováním do domovského státu nebude žalobkyni hrozit nebezpečí vážné újmy.
38. Fakt, že se ministerstvo kromě těchto závažných otázek zabývalo i posouzením, zda vycestování žalobkyně nebude pro ni znamenat zásah do jejího soukromého a rodinného života, pak v žádném případě nelze považovat za vadu, neboť jak již poukazoval nejen soud v tomto rozhodnutí, ale i sama žalobkyně v žalobě – právo na soukromý a rodinný život deklarují kromě vnitrostátní úpravy i mnohé mezinárodní úmluvy, jimiž je Česká republika vázána. Z tohoto důvodu bylo třeba zcela v intencích ust. § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zhodnotit, zda by vyhoštění žalobkyně nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (včetně s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), např. právě právem na ochranu soukromého a rodinného života. I pokud by však Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, částečně zasáhlo do otázky, jež mu hodnotit nepřísluší, nemohla by takováto skutečnost zasáhnout do zákonnosti napadených rozhodnutí, neboť pro řízení o správním vyhoštění bylo toliko podstatné, zda stanovisko ministerstva obsahovalo posouzení možného nebezpečí vážné újmy. Uvedený postup byl v daném případě jednoznačně splněn, proto i tato námitka žalobkyně je nedůvodná.
39. Lze tak uzavřít, že správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro uložení správního vyhoštění, včetně posouzení jeho přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, pečlivě zvážily okolnosti daného případu a správně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. Z tohoto důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

proto soud žalobu ve výroku rozsudku ad II. jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

40. Současně pak podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 19. září 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.